

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1606. usque ad annum 1610

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1776

VD18 90118820

§. 19. Jacobi I. Angliæ Regis libellus contra Tirænum Comitem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67222](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67222)

troverfia inter Jacobum Andreæ & Theodorum Bezam colloquium Mompelgardiae institui juffit. Anno etiam millesimo sexcentesimo Romam venit, anni Sacri folemniis interfuturus: tandem vero Stutgardiae die vigesima nona Januarii obiit, rarum fingularis juftitiae, fortitudinis, constantiae, fobrietatis, vigilantiae, judicii, ac prudentiae exemplum, quas tamen virtutes animique dotes gravibus humanae imbecillitatis vitiis haud parum obfcuraverat.

Sæc. XVII.
A. C. 1608.

§. XIX.

Jacobi I. Angliæ Regis libellus contra Tirænum Comitem.

Jam fupra meminimus, Tirænum ac *Merc. Gallo-belg. l. 31.* Tirconcellum Comites unacum uni- *Ferreras* verfa eorum familia ex Hibernia Catho- *hif. Hifp. cont. cap. I. tom. II.* licæ Religionis ftudio profugiffe. Hi primo in Franciam, inde Bruxellas contende- bant, ibidem ab Alberto Archiduce ejus Conjuge, & Marchione Spinula aliisque perbenigne exceptus. Poft- ea Romam delatus ibidem quoad vixit, totus permansit. Percepta autem horum Comitum fuga, cauffas ab ipsis allegatas Jacobus Angliæ Rex afpero, parumque perfona fua digno fcripto eos infectatus eft, ubi eisdem præ- primis exprobavit, quod nec genere nec aliis

Sæc. XVII.
A. C. 1608.

aliis meritis commendati ad dignitates
eveci nullam aliam ob causam in fugam
fese dedissent, quam quod malæ con-
scientiæ metus eos morderet, atque exa-
gitaret: *quamvis enim* prosequeretur Rex,
fugæ suæ Religionis causam prætexant (cu-
jus velo nimis quam multi hodie ad nequitiam
suam & scelerata consilia abutuntur)
addito alio non minus vano prætextu,
metu scilicet parum æqui in controversiis qui-
busdam judicii, & imminentis inde sibi pe-
riculi: hæc tamen omnia tam futilia tam-
que levia sunt, ut nulla egeant refutatione.
Et quidem ad nequitiam & perfidiam eorum
ostendendam nullis aliis argumentis opus esset,
quam quæ non ita pridem & superiori tem-
pore perpetrarint. Nam & a Domina &
Regina sua defecisse & patriam auro vena-
lem habuisse, ac Regineæ suæ hostibus pro-
didisse, multaque ejusmodi perpetrasse patet,
ut vix in hominum numero, sed pro natura
monstris habendi. Hæc quamvis toto mun-
do, ut dictum est, pateant; minus tamen si-
cere non possum, quin falsos eorum prætextus
refutem, atque amoliar, principio igitur,
fide rege digna sancte affirmo, nunquam
mihi in mentem venisse, ullum eis religionis
caussa negotium facere aut litem intentare,
ut quid enim religionis causa eis molestiam
exhiberem, qui cædem nequaquam pro male-
ficio, nec matrimonium pro consuetudine
sive laudabili more ex gentium jure, nec pro
viro

viro bono eum habeant, qui non de cædibus, Sæc. XVII.
 rapinis & violentiis magnifice possit gloriari? A. C. 1608.
 imprudenter ergo ac stulte plane facturus
 (meo quidem iudicio) qui hominibus omnis
 Religionis expertibus religionem imponere,
 aut conscientiis eorum, quas nullas habent,
 imperare conarer: quod vero ad alterum il-
 lud attinet, metum scilicet, ne Regem in
 controversiis suis parum æquum iudicem ex-
 perirentur, illud negari non potest, omnia quæ
 habent, ex Regia & mera liberalitate eos
 obtinere; post nefariam scilicet prodicionem,
 ob data aliquot pœnitentiæ indicia, in gra-
 tiam receptos, ego nihilominus eorum rebus
 quam cuiusquam ex omni competitorum nu-
 mero, favissem, nisi iis in rebus, quas
 ad augendam suam ipsorum dignitatem, &
 alios multo meliori loco natos opprimendos,
 & Regiæ dignitatis ac juris immunitatem
 moliri eos intellexissem, dum nulli de-
 pendentiae sive clientelæ fiduciariæ se
 subjectos serunt, sed neque ipsi inficiari
 possunt, rebellionis paullo ante fugam rursus
 ab ipsis sparsa semina; quin & exteris Princi-
 pibus regnum invadendum, ac diripiendum,
 suamque operam, modo ea uti vellent, ob-
 tulisse, hac inter ceteras perlata quoque con-
 ditione, ut regno occupato, & ab Anglo-
 rum imperio liberato, omnes, qui in Hiber-
 nia ex Anglorum prosapia genus trahere
 deprehendantur, internecione deleantur. Sed
 & totum hoc promissum atque oblatio
 X 4 mini-

Sæc. XVII. minime, uti sperarant, ab exteris Principibus acceptata, sed explosa fuit. Firmiter ergo spero, tantum hanc meam declarationem apud alios Reges, Principes & status pondus habituram, ut tam fœdis creaturis earumque si quas forte contra me evomerint, calumniis minime fidem sint habituri, sed tanquam rebelles infidelitatis, & summe ingratitude reos habituri, atque detestaturi.

Verum hæc acerbioris styli spicula minime Tiræni, æquitatis fiducia tuti famam lædebant, quamvis Rex sub Tiræniæ rebellionis obtentu quosdam Hiberniæ Nobiles in vincula coniectos in Angliam abduci iussisset.

§. XX.

Gabriel Batorius Transylvaniæ Princeps a Protestantibus salutatus.

*Merc. Gal-
lobelg. t. 6.
lib. 3.
Juvenc. hist.
Soc. lib. 12.
p. 5. pag.
125.*

Sub idem tempus Sigismundus Ragozius, qui invitatus biennio nondum evoluto ad Daciæ gubernacula capessenda rapiébatur, quietioris vitæ studio ac Cæsareæ vindictæ fuga sese Transylvanorum Principatu non sine omnium admiratione abdicabat, Sarentum se conferens: mox vero adscitis confluentibusque hæreticæ factionis suffragiis Gabriel Batorius in Daciarum Principem nominatur, qui etiam ejurato Rudolphi Cæsaris juramento, Amurathis

Otto-